

MIRATGES

EL TERCET
MONTSERRAT

QUIN és el vilatà que no ha escoltat algun dels concerts dels germans Montserrat?

August, Soletat i Marta Montserrat; violí, viola i violoncel respectivament.

Peregrinatge artístic de poble en poble, de Societat en Societat.

A La Selva, els germans Montserrat han tingut sempre oients ben fervorosos i admiradors ben entusiastes.

Ara, com cada vegada que ens han visitat, hem vist congregats familiarment als nombrosos amants d'aquest art diví: la música.

Avui, com sempre, han desgranat les composicions més escollides del seu extens repertori.

Justesa i pulcritud d'execució. Els germans artistes són portadors d'una aura harmoniosa que parla de llunyans remoreigs bosquerols i cants d'ocells invisibles.

Aprofitant un interval durant el concert, hem saludat als germans artistes que ens han correspost ben afectuosament.

Marta, la germana petita ens recorda una partida d'escacs jugada en franca companyonia i marcada benevolença, per cert, de part seva, l'altra vegada que vingueren a La Selva.

Iniciem amb ella una conversa ben agradosa. Amb aquella senzillesa que la caracteritza ens parla d'art i artistes. Observem que pronuncia els noms de Beethoven, Haydn, Mendelsohn, Casals, amb veritable devoció.

Ens parla també dels públics rurals.

—Hi ha una veritable sequedat d'esperit—ens diu— Serà potser que la política absorbeix l'atenció de la gent, però el cert és que les coses d'art no interessin tant com abans. I el que és pitjor, encara—afegeix—que a voltes algú et pregunta: «¿Que no porten l'*Habana*?» Cregui'm que és revoltant. N'hi ha per penedir-se d'haver-se cremat els ulls estudiant i llençar-los-hi el violoncel a la testa.

En el seu rostre es dibuixa un rictus d'amargor que revela el sentit artístic ofès sols al recordar l'estirabot del de l'*Habana*.

Es hora de reempendre el concert. Una sola mirada intel·ligent entre els germans, i brolla altra volta un doll de perfecta harmonia.

Els diis de Marta, damunt el cor-

dam del violoncel, tan aviat saltironegen enjogassats executant joiosos arpegis, com rellisquen suaus i tremolosos, arrencant a l'instrument un plany talment humà. L'artista es sent compresa per l'auditori i de tant en tant aixeca els ulls inquietos i brillants, esguardant quelcom misteriós, qual visió és privilegi dels que saben mirar amb els ulls de l'ànima...

*
**

Rebin els germans Montserrat aquest humil homenatge de la nostra simpatia i admiració, nascudes ja, quan de menuts escoltàvem els seus concerts «clandestinament» o sigui, guaitant d'amagatotis per una finestra, o ficant-nos entre les cames dels oients que, per manca de lloc i seient, havíem de romandre drets.

JOAN VALLDAURA.

Ràpida

El refús frapant

A la Selva hi és, tot paürador, el refús a acoblar coneixements. És una tara xacrosa que s'ha ensenyorit de l'ànim de molts, àdhuc els més joves i tot.

Realment, l'haver de maldar per qualche fi, quals mitjans requereixin alguna activitat, sempre ve costa amunt. La situació més còmoda sempre és, i serà, el passivisme, anorreador, per quant participa en la destrucció conreuant la «no-cura» de la conservació.

Ens referim, o millor, volem referir-nos, al poc que a la nostra volguda Selva es llegeix. Hi ha, certament, excepcions. La sort d'això, sinó l'aspecte de la nostra vila idolatrada seria lamentable.

Però, davant els fets, ens cal reconèixer que podria llegir-se moltíssim més i mirar una miqueta, també, en la prèvia selecció de la lectura.

Empassar-se tots els dies la secció d'esports dels periòdics que vénen, és una bogeria com qualsevol altra. Llegir tal o qual diari, d'una faisó apassionada, tampoc produeix fruits positius.

El que cal és llegir autors, més que no pas periòdics. Aquests, que cada dia han de donar el consabut nombre de pàgines, és impossible que puguin seleccionar i mantindre un relatiu nivellament cultural.

El diari, si menys no, us dirà una informació vera i qualche article conciençut. Però on devem cercar un to addient i l'exposició de les idees i els comentaris als fets, ha d'ésser en les revistes, en el «magazine», que s'estructura reposadament.

Això, amb la selecció de bons llibres.

Ni cal, tampoc, llegir molt. Val més llegir per deu i assimilar-nos, que llegir per cent i retindre un maremàgnum d'idees confuses.

Esdevé, això, a la Selva?

Gosem a dir una veritat crua. Dissortadament, no. Declinem, és clar, excepcions. (Ens referim exclusivament al fet general).

Manquen mitjans?

Potser sí.

Creiem que en proporció al nombre de diaris que reben les Societats, és molt migrada,—gosem a dir nul·la,—la que es refereix a publicacions més o menys sòlides de doctrines i criteris.

A la Selva,—a les cases particulars i les Societats,—hi plouen diaris de tots els colors polítics i dels matisos més perfilats. Però podríem comptar amb els diis les subscripcions a publicacions com: «Agricultura i Ramaderia»,—(recordem que la Selva és essencialment i única agrícola),—«Catalunya Social», «Revista de Catalunya», «D'ací d'allà»... etc.

I els llibres? Encara és més descoratjador.

A més. Hem sentit manta vegada a qualche selvatà que, arronçant-se d'espatlles ha dit, semiorgullint-se'n: «No llegeixo mai res!»

Heus ací la tara afrosa. El refús frapant.

Aquest és un fet a la Selva. L'hem constatat i constatem tots els dies. No amem la cultura i per això negligim els mitjans d'obtenir-la.

Cal redreçar-nos d'aquesta mullura. I, enfront, ens cal bastir una muralla de defensa que deturi i venci l'allau passivista del tarannà selvatà en ço que pertoca a l'acoblament de coneixements.

Ho suggerim als selvatans tots, però especialment als qui de més pertoca procurar veritables mitjans de cultura. Fer aquesta obra a la Selva, és fer obra positiva de veritable patriotisme.

EL SET-CIÈNCIES.